

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل
۰۸ می ۲۰۲۱

جان خبرنگاران جان است از بقیه مردم بانجان!؟

جمعه - ۱۷ ثور ۱۴۰۰ - کابل: "امنیت دیپلمات‌ها، خبرنگاران و کارمندان سازمانهای حقوق بشری را تأمین می‌کنیم". جمله ای که در فوق از نظرتان گذشت، از دهان کثیف و آلوده "شیر محمد عباس استانکزی" معاون نماینده طالب در مذاکرات صلح بیرون شده، و با تأسف رسانه های دولت دست نشانده و بین المللی و سیاستبازان نیروهای اشغالگر نیز با بوق و کرنا آن را تبلیغ می دارند، تو گوئی "شیره کی" خلقی- اخوانی با چنین تعهدی برای خلق افغانستان آب حیات آورده است.

هموطنان گرامی!

این جمله به ظاهر انسانی و بزرگوارانه "شیره کی"، که اینهمه از جانب رسانه های داخلی و خارجی بلغور می گردد و می خواهند آن را به مثابه نمودی از تمکین طالب به حقوق به رسمت شناخته شده بین الدول، آزادی بیان و حرمت گذاری به حقوق بشر تبلیغ بدارند، آیا می دانید که معنای واقعی آن چیست؟ آیا هیچ فکر کرده اید که طالب از زبان "شیره کی" صریح و آشکار، خون بقیه آحاد مردم را مباح اعلام می دارد؟ آیا متوجه شده اید که طالب با این جملات علناً علیه بقیه مردم افغانستان اعلان جنگ می دهد؟ آیا متوجه شده اید که طالب صریحاً آحاد ملت را تهدید به قتل می نماید؟ آیا متوجه شده اید، که طالب جان خبرنگاران و دو قشر دیگر را جان و از بقیه مردم افغانستان را بانجان و بی ارزش اعلام داشته، کشتن آنها را مجاز اعلام می دارد؟

هموطنان گرامی!

این رسانه ها نسبت به کشته شدن خبرنگاران حساسیت نشان می دهند و با وسایل دست داشته می کوشند زمین و فضاء را به نفع خود به حرکت درآورند، ضمن آن که به همبستگی صنفی شان می باید احترام گذاشته به آنها تبریک گفت، نباید بدان معنا تعبیر گردد که خون خبرنگاران، دیپلماتها و یا فعالان حقوق بشر سرخ تر و وزین تر از خون یک معلم، از خون یک استاد، از خون یک داکتر، از خون یک کارگر، از خون یک دهقان، از خون یک نجار، کلکار، مستری، جوالی و یا حامی و پاده وان و بقیه مردمی که هیچ نفعی از پیروزی و شکست دولت دست نشانده و طالب ندارند، است و می توان با خیال راحت دست به کشتار آنها زد.

هموطنان گرامی!

بعد از ۴۰ سال در درون آتش زیستن، سرانجام باید یاد بگیریم که مفاهیم لای سطور و به اصطلاح پشت ورق را بخوانیم و نگذاریم با چنین کلمات و جملاتی حکم مرگ خودمان را با خوشحالی بپذیریم. نباید به رسانه ها اجازه و فرصت دهیم که جهت مرگ یک همکار شان، عاشورا به پا کنند مگر از بابت کشته شدن روزانه ده ها و صد ها تن در لوگر، کابل، ننگرهار، لغمان، مجمر آتش شمال افغانستان و مسلخ کابل، با پخش یک "خبر چُسکی" بوسه بر دستان خونین جنایتکاران بزنند.

هموطنان گرامی!

برای ما خبرنگار، معلم، داکتر، نجار، گلکار، دهقان، زن، مرد، پیر، طفل، جوان، حمال و ... همه فرزندان این مرزوبوم اند، خون تمام آنها ضمن آن که همه دارای ارزش و اهمیت یک سان است، صیانت و نگه داری و پاس داشتن از آن وظیفه فرد فرد مردم افغانستان می باشد. این وطن موجودیتش را نه تنها مرهون نخبگان جامعه نیست، که اگر چنان می بود آنها در طول تاریخ با اشغالگران کنار آمده، وطن را به فروش رسانیده و دیگر اثر و نشانی از این وطن باقی نمی ماند، بلکه خون میلیونها هموطن بی کس و کوی، بیچاره و هردم شهید، اعم از دهقان، کارگر، کسبه کار و اقشار و طبقات پائین جامعه نهال موجودیت آن را به درخت تنومند مبدل ساخته است.

هموطنان گرامی!

ما می باید به خود آئیم و در قبال چنین کلاشی های رذیلانه از خود عکس العمل نشان دهیم، تنها بر مرگ چند خبرنگار و یا بقیه گلچین های "طالب" اشک نریزیم، بلکه خواستار قطع جنگ و خونریزی و در گام نخست، قربانی شدن مردم هردم شهید خود باشیم. مرگ اینها را، مرگ انسانیت دانسته علیه آن بپاخوریم و با قطع دست متجاوز، از ادامه حیات زحمتکشان افغانستان صیانت نمائیم.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لایتجزای مبارزه علیه دولت دست نشاندۀ می باشد!

سرکها ما را می طلبند!